

John, un anglès a l'alta velocitat

Posem per cas que es diu John, perquè no sé el seu nom. No me l'ha volgut dir. El que sí que sé és que és anglès. L'he trobat treballant al costat d'una locomotora a la línia d'alta velocitat en construcció. He arribat fins al lloc on és sense cap dificultat, desviant-me de la carretera i prenent un camí que m'ha semblat que havia de dur-me cap a la línia.

A l'alçada d'un barracot prefabricat he deixat la moto. A un centenar de metres he pogut veure la locomotora i, una mica més lluny, he vist que n'hi havia quatre més. Totes iguals. Totes angleses. Les fan servir per arrossegar els trens carregats de ballast, les pedres que es deixen anar entre les travesses i els carrils. Això, és clar, fins allà on hi ha posada la via, que és sobre el pont de la riera d'Arbúcies. Les màquines són al Puesto de Adelantamiento y Estacionamiento de Trenes (PAET) de Riells i Viabrea, que de moment no és més que una extensió immensa esquitxada de naus en construcció i quilòmetres de rails que esperen per ser muntats, quan la línia avanci cap a Girona.

En John és al mig de tot aquest sarau comprovant el nivell d'oli de la locomotora. Malgrat que el sol i la calor són insuportables, l'home treballa a la intempèrie. Té la pell tan torrada que passaria per un nadiu del país, dels de ben al sud. El saludo i li faig preguntes, però es resisteix a contestar. M'explica que els treballadors no poden dir res. No acabo d'entendre'n el perquè; no em sembla que li demani violar cap secret. Em resisteixo a marxar amb la llibreta en blanc. Li dic que no vull saber res

del ferrocarril, només que em digui què li sembla treballar per aquí. Em mira i riu. Fa un gest, penso que es rendirà. No. Torna a riure. Comença a parlar: «Pren nota. El meu cap és diu Phillip, el seu mòbil és 123456789. Truca-li i parla amb ell. És a Londres».

Quedo astorat. «Home, posa-m'ho més fàcil, que no vull pagar una trucada a Anglaterra!».

Mentre la corda s'estira i s'afluixa, l'oli brut de la locomotora va caient en un dipòsit fins que és ple del tot. En John s'ajup per recollir-lo i el carrega en una *pickup*. Penso que marxarà. A la fi, recolzat a la porta del cotxe, es decideix a parlar. El seu castellà és fluid i no té cap problema

per explicar el que vol dir. «Som dos anglesos i un alemany que treballem en el manteniment de les locomotores i som els mateixos des que van començar les obres del TGV a Madrid. Fixa't si fa anys!».

L'empresa que el contracta està especialitzada a llogar unes locomotores que, si no fos per aquestes feines, fa temps que serien a la ferralla. De fet, la que tenim al costat, malgrat la seva mida imponent, està menjada pel rovell. Traient l'humor anglès, explica que el paisatge gironí li sembla una barreja d'Escòcia i de la seva Gal·les natal. No sé si creure-me'l. També diu que quan va als pobles per menjar o prendre alguna cosa mai comenta que treballa en el TGV, perquè li han dit que aquí a Catalunya la gent hi és molt hostil, que no els agrada que facin el tren. Segur que aquesta és una altra mostra d'humor anglès.

